

hvilken man dækker den Hemmelighed, man skal bevare, maa jeg rigtignok sige, — jeg vil ikke gerne bruge stærke Ord — at baade Moralen og Filosofien og Universitetet er ikke saa godt tjent, som jeg havde haabet, med, at det ærede Medlem blev Professor.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4. Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Starcke: Den højtærede Ministers Turner er særdeles behændig, men som Lærer i Filosofi er det min Sag at hævde, at man skal tale Sandhed. Jeg véd ikke, hvorledes den højtærede Finansminister vilde sætte mig i Stand til at bruge den højtærede Finansministers Optræden som Paradigma for moralsk Optræden. Hvis jeg skulde illustrere, hvorledes man bærer sig ad med at tale Sandhed, vilde jeg være afskaaret fra at bruge den højtærede Finansminister som Eksempel. Det kunde jeg derimod, hvis jeg skulde tale om Dialektik og Behændighed. Det viser den Maade, hvorpaa den højtærede Finansminister svinger over og siger, at jeg har sagt, man skulde give et tvetydigt Svar, jeg har sagt, at det tvetydige — som for øvrigt er blevet fremhævet ikke af mig, men af den højtærede Finansminister og det ærede Medlem for Københavns 5. Valgkreds (Borgbjerg) — fremkommer ved, at det er blevet en Vane hos Journalister at *fortolke* de Svar, de faar. Hvis den højtærede Finansminister har lovet at tie stille og ikke røbe Hemmeligheden, og saa tier og ikke røber Hemmeligheden... (*Afbrydelse:* Saa røber han den) ... Nej han gør ikke; for det, at der af en Journalist eller en Avis bliver knyttet Kommentarer til, hvad han siger, har ingen reel Betydning, naar han ikke selv tilskriver det Betydning; det er ved det tvetydige, man lægger ind i en saadan Ytring, at den faar Betydning. Den højtærede Finansminister har da intet at bebrejde sig, han har holdt Hemmeligheden, ikke bidraget til, at den siver ud, og hans Udtalelse har saa heller ikke skadet Sagen det allerbitteste. Den store Demoralisation ligger netop deri, at man siger som saa: For at undgaa, at mine Ord bliver misforstaaet og fortolket, maa jeg give dem en saadan Form, at de faktisk nedbryder Tilliden til deres bogstavelige Sandhed.

Munk-Poulsen: Jeg skal berolige ærede Medlemmer med, at det er ikke nogen lang Tale, jeg har i Sinde at holde; jeg ønsker blot at sige nogle Ord angaaende

denne Sag. Jeg er for det første ikke Salgsven i Øjeblikket, absolut ikke, men jeg vil dog ikke dermed have sagt, at jeg til intet Tidspunkt, under ingen Omstændigheder kunde tænke mig at blive det. Jeg ønsker ikke, at vort Land skal give blankt op, thi de Oplysninger, jeg har faaet, har ikke overbevist mig. Jeg er ikke vis paa, om det ikke med den Penge- rigelighed, der er i Landet, og hvis den danske Stat tog sig sammen, vilde være muligt at løse denne Opgave. Jeg mener dernæst, at den nuværende Rigsdag ikke er kompetent til at sælge de dansk vestindiske Øer. Jeg har aldrig faaet Mandat dertil af mine Vælgere, eller faaet at vide, hvorledes mine Vælgeres Standpunkt var, idet Sagen hverken har ligget for, da jeg stillede mig til Valg i 1913 eller siden. Jeg har ogsaa forstaaet de Udtalelser, der faldt, den Gang der var Tale om Valgenes Udsættelse, saaledes, at ingen stor Sag, og ingen Sag, hvorom der var principiel Uoverensstemmelse, skulde afgøres af denne Rigsdag. Det lader imidlertid til, at den nuværende Rigsdag nu er blevet saa kompetent, at den kan gøre alt muligt.

Jeg vil med Fare for at faa samme Behandling som adskillige af de foregaaende Talere vove mig ud paa det farlige Felt at berøre Spørgsmaalet om Sandheden. De Herrer maa ikke tro, at Forholdet er det samme paa Landet, som det maaske er i de store Byer; man ser derude undertiden en lille Smule anderledes paa Forholdene end herinde. Før jeg kom ind i praktisk Politik, har jeg hørt megen daarlig Omtale af Politik. Jeg har imidlertid været saa heldig stillet i de tre Aar, jeg har siddet herinde, at jeg med fuld Overbevisning og med fuld Sandhed kan bevidne, at det Syn, man havde paa den Maade, hvorpaa Politik blev drevet, i mange Tilfælde var urigtigt. Jeg er glad ved, at den politiske Moral staar adskilligt højere, end man har været tilbøjelig til at give det Udseende af ude i Landet. Men jeg er i Dag og i Gaar desværre blevet belært om noget andet. Jeg bliver nødt til at retlede paa en lidt anden Maade, end jeg hidtil har gjort. For det første er jeg blevet gjort bekendt med, at det er umuligt at være Minister, hvis man har en Samvittighed, der forbyder en at sige Usandhed. En Minister kan komme i det uafvendelige Tilfælde at maatte sige en Usandhed. Jeg har aldrig troet det muligt, ja, det er ganske utænkeligt for mig, at et samvittighedsfuld Menneske ikke skulde være i Stand til at beklæde de mest ansvarsfulde Poster. Jeg tror, at